

Peter Tigrov

ŠELMY A HYENY

Thriller z prostredia médií a politiky
Prvý prípad Kornela Karoviča

Šelmy a hyeny

Peter Tigrov
Šelmy a hyeny

© Peter Tigrov
Vydal © PEGART s.r.o
Autor: Peter Tigrov

ISBN 978-80-971436-1-9

*Príbeh a postavy v ňom sú vymyslené,
podobnosť s realitou je čisto náhodná.*

1.

Začalo sa to veľmi jednoducho. Ležala na zemi mŕtva a vyzeralo to na jasnú samovraždu. Vraždy predsa nebývajú takéto prosté. Maroš kláčal na kolenách, objímal jej bezvládne telo a reval ako malé decko.

Bolo to také sugestívne, že som si musel ísť zapáliť. Von, samozrejme. Prestal som fajčiť pred rokmi, ale zo zvyku som so sebou nosil vždy zopár cigariet. Boli svedkami mojej silnej vôle. Teraz to však nešlo vydržať. Maroša som poznal hádam odjakživa. Spoznali sme sa ešte vtedy, keď mal nádej stať sa slušným človekom. Ale kto vie, ako to s nami vlastne je? Možno sa už rodíme so všetkým tým svinstvom a časom z nás len vypláva naša pravá podstata. Jeho vzlyky sa zarývali priamo do srdca. Nič tak sentimentálne som nezažil celé roky. A to som už videl vo svojom živote všeličo.

Vyšiel som von a dychtivo som do seba vťahoval nikotín zo zostarnej cigarety. V hlave sa mi rojili spomienky a nevdojak sa miešali s čímisi, čo by sa dalo nazvať sklamanie, smútok či zlá predtucha. Nemal som už túto Bratislavu rád. Zunovala sa mi. Človek

si tu za žiadnych okolností nemohol vykonávať svoju prácu bez toho, aby nebol stále do niečoho osobne zatiahnutý. Do nejakej bačoriny. A ja som už bol z toho unavený. Jednoducho som nemal nervy na to, aby som stále stretával vlastnú minulosť, mladosť, ktorá sa tak pokazila a díval sa na ľudí, ktorým namiesto ideálov zostalo iba čosi ako ambícia a prázdnota. Aj Maroš si vlastne o sebe vždy myslel, že je niekto iný ako v skutočnosti bol. Mal o sebe predstavu, že je majster sveta, a pritom bol len malý podrazák. A vždy, keď si to niekde vo svojom nevedomí nechtiac uvedomil alebo mu to niekto pripomenul, začal byť neočakávane agresívny. Tvár sa mu zmenila a podobal sa na malého neovládateľného démona.

Zahanbil som sa, že práve teraz myslím na tieto veci. Z tej cigarety mi začalo byť akosi nevoľno, a tak som ju chytro zahasil. Jakubovo námestie bolo tiché akoby boli tri hodiny ráno, a pritom mi na mobile hlásilo ledva jedenásť. Len kde tu sa svietilo a v zopár oblokoch bolo cítiť odrazy z hučiacej plazmy. Nikdy ma neprestane fascinovať tá obdivuhodná ľudská výdrž v sledovaní televíznych hlúpostí. Námestie opatrne brázdili tri tigrované mačky a zvedavo si ma obzerali. Zvažovali, či sa priblížiť alebo nie. Nakoniec si to rozmysleli. Na druhom konci námestia, bližšie k Šafku, zastalo tmavé SUV, také, akých je v Bratislave kopec, a vyplo svetlá. Zazdalo sa mi, že ma z toho auta nie-

kto dôkladne pozoruje. Bol to len pocit, nič iné, lenže napriek tomu, že som sa považoval za pomerne racionálneho, život ma naučil takéto tušenie nepodceňovať.

Noro ma vyrušil z môjho rozjímania.

„Tak čo, Koro? Nemyslíš, že by si mohol konečne urobiť zopár fotečiek?“

„Myslím... len som si musel zapáliť... ved' si ho počul!“

„Počul, počul... ako nejaká ženská.“

Nora som mal rád, bol to dobrý reportér a nebol až taká sviňa. Robil si len svoju prácu a nevyžíval sa v tom ako podaktorí.

„Počuj, Noro... ved' vieš, že je to môj starý kamarát...“

„Každý v tomto meste bol niekedy s niekým kamarát. Kašli na to a urob tie fotky, nech sme čím skôr doma...“

„A čo zelenáči?“

„Ved' si ich videl... za stovku by sme sa v tom byte mohli aj vyšťať. Starý vždy nájde spôsob ako podchytiť ich šéfa!“ uškrnul sa, a pritom mu vrchná gamba ovisla, spodná sa stiahla a odhalila tak rad nepravidelných, zhnednutých dolných zubov.

Vošli sme opäť do bytu. Keď som tu bol naposledy, všade bolo rozvešané detské oblečenie a vládla tu živá rodinná atmosféra. To však mohlo byť pred takými šiestimi rokmi. Rýchlo to veru ubehlo. Teraz tu vlá-

dol neprirodený poriadok, akási sterilita. Vzdycho som, vytiahol svoj Canon a hľadal nejaký decentnejší, a predsa akože pôsobivý záber. Maroš zdvihol hlavu, zarazil sa a vyčítavo ma pozoroval. V očiach sa mu zaleskol pásik nevraživosti.

„To myslíš vážne?“

„A čo mám robiť? Je to môj job...“

„Nebud' hyena... aspoň kvôli nej.“ Smutne pokýval smerom k nevládnemu telu. „Aj tak tu vlastne nemáte čo robiť... Kto vás sem pustil? Pýtam sa ťa, ako ste sa sem dostali?“ poslednú vetu už kričal.

„Ako spolupracovníci vyšetrovateľov... Mali ste si to uvedomiť skôr.“ Odpovedal seabedome Noro.

Maroš na neho tiež nenávisťne zagánil a potom sa pomaly obrátil ku mne. Nozdry sa mu dramaticky rozširovali a telo sa mu naplo. Zúfalí ľudia robia zúfalé činy.

„Pod' Noro, kašlime na to. Je to vlastne môj kamarát.“

„Bol som tvoj kamarát.“

„Áno, bol to môj kamarát.“

„Ako chceš, Koro... ale vieš ako bude starý zúriť, ak to nebude ono. Chlapci zelení si už svoje zobrali... a vieš, že nie vždy sa nám podarí dostať až na miesto činu.“ Uškrnul sa. „A táto tu bola dokonca herečka, nie?“

„Poslankyňa miestneho zastupiteľstva.“

„Ja viem, ale predtým herečka.“

Vyšli sme na ulicu. Znova som dostal neodolateľnú chuť zapáliť si, tentokrát som jej však odolal. Čierne SUV stalo zaparkované na tom istom mieste. Vypnuté svetlá, vypnutý motor. Stále som však mal pocit, že v ňom niekto je. Rozlúčil som sa s Norom.

„Nejdeš do redakcie? A čo fotky?“

„Pošlem ti ich mailom hneď ako prídem domov... som ustatý.“

„Ako chceš.“

Auto som mal zaparkované až na nábreží, asi tristo metrov od Jakubovho námestia. Večer v týchto miestach nijako nezaparkujete, pokiaľ nie ste policajt alebo záchranka. Cestou som prešiel pár metrov okolo toho esúvéčka, ktoré ma tak znervózňovalo. Hodil som doň rýchly pohľad, a napriek zadymeným sklám sa mi zdalo, že sa v ňom zaleskli dlhšie blond vlasy. Rýchlo som sa odvrátil a zrýchlil krok. Dunaj si pokojne tiekol tak ako zvyčajne. V tom tichu som ho počul šelestiť.

„Mám rád túto rieku,“ pomyslel som si. „Nemám rád toto mesto, ale mám rád túto rieku. V tomto meste niet spravodlivosti a nádeje. Rieka však tečie dod’aleka a tam niekde za horami sa dá normálne žiť... možno.“

Sadol som do mojej Fabie a chvíľu som nechal len tak bežať motor. Bol som unavený. Na dovolenke som nebol už vyše roka. Nemal som s kým a keby aj bolo s kým, nechcelo by sa mi. Na oblohe sa objavil mrak

a odraz hviezd na hladine celkom zanikol. Prichádza jeseň. Jeseň ešte ujde, ale Vianoce sú hotové peklo. Hovel som si v tejto smutnej chvíli slobody. Naoko sa zdá, že nič nemusím, ale predsa som otrokom.

Vyšiel som na Vajanského nábrežie a pomaly som si to dával smerom k Riverparku. Ulice boli pusté, električky už nechodili. Pri Danube som videl odbočovať mojím smerom tmavé SUV. Bola to X5 so seneckou poznávacou značkou. Znova sa v ňom niečo zabelelo. Auto počkalo kým prejdem, zaradilo sa za mňa a v tesnom závесе ma sledovalo. Nerozumel som tomu a dost' ma to vytáčalo. Mal som chuť zastat' a urobiť scénu, lenže nikde nikoho nebolo, iba ak kde tu nejaký stratený podnapitý chodec. Radšej som nechcel nič riskovať. O zuby či život sa dá prísť veľmi ľahko a my, čo sme vyrastali v deväťdesiatych rokoch, to vieme veľmi dobre. Na Lafranconi auto odbočilo do Mlynskej doliny, a tak som si jemne vydýchol. Vlastne, dost' vydýchol. Keď som bol v Líščom údolí, začal mi vyzváňať telefón. Dlho som ho hľadal, lebo som si stále nespojazdnil to blbé hadsfree.

„Ahoj Koro, vykašli sa prosím na tie fotky... v mene nášho starého kamarátstva. Načo sa vyžívať na ľudskom nešťastí... nebyval si taký.“

Zložil som. Znova som mal chuť na tie prekliate cigarety. Na červenej, na konci Karlovky, som jednu vyhľadal a zapálil si.

„Kokot jeden! Chuj jeden vypatlaný!“

Keď som prišiel do môjho bytu v Dúbravke, zapol som počítač, vybral dve fotky a poslal ich Norovi. Také nezáživné a v podstate nič nehovoriace.

„Môj malý kompromis.“ Pomyslel som si, hoci kompromisy som z duše nenávidel a vlastne som ich ani nebol schopný. Hm, nebol som ich schopný, ale musel som ich robiť každý deň ako všetci.

Zdvihol som hlavu. Môj byt ma očakával ako vždy: pokojne a v neporiadku. Rozmýšľal som, či si otvorím fľašu vína. Už bolo však dosť neskoro, takže som si to, v mene ranného vstávania, radšej rozmyslel. Osprchoval som sa a zaspal som spánkom prenasledovaných.

2.

Nič sa mi nesnívalo, aspoň si nepamätám, ale aj tak som ráno zaspal. Keď som potom uháňal do roboty, tak som chytil snád' všetky červené v Bratislave. Na chodbe v redakcii som stretol Nora. Ledva na mňa pozrel. Vyzeral akýsi zničený.

„Očakáva ťa starý,“ zasipel pomedzi zuby namiesto pozdravu.

„Fúha!“ vydralo sa zo mňa.

Šéfredaktor, alias Martin Bočkay, sedel vo svojej obľúbenej, rádoby intelektuálnej póze s prekríženými nohami a s rukou fingovane si podopierajúcou bradu. Bol to vychudnutý plešivejúci metrosexuál, ktorý celý život čakal na tento post a teraz si to plnými priehrškami užíval. Nikdy nezvyšoval hlas a nikdy vám nepovedal nič priamo. A preto ste po stretnutí s ním mali chuť sa osprchovať alebo si prinajmenšom umyť ruky. Človek pri ňom málokedy vedel odhadnúť mieru reálnej hrozby. Bol ako mentálny chameleón a vy ako virtuálna mucha, ktorú sa z rozmaru chystá uloviť.

„Pán Karovič.“

„Dobrý deň, pán šéfredaktor.“ Chcel som sa ospravedlniť za to, že idem o hodinu neskôr na poradu, ale akosi mi to nevyšlo.

„Vy ste živnostník, pán Karovič, pravda?“

Neznášal som tie jeho starosvetské výrazy, keď chcel pôsobiť svetaznalo.

Mal som sto chutí odpovedať „Pravda“ s poriadnym nádychom irónie.

„Áno, pán šéfredaktor.“ Strašne som sa usiloval, aby v mojom hlase nebolo cítiť opovrhnutie alebo sarkazmus. A mal som chuť dodať: „Ako takmer všetci.“

„Asi viete, koľko sa nám sem hlási fotografov... A mladých...“

„Určite veľa.“

Tento job som potreboval, bola to moja jediná istota. Svadby a rodinné albumy, z toho sa vyžiť nedá.

„Hovoril som o tom už aj s pánom Kornerom. Jednoducho, sme ľudské bytosti a musíme sa tak aj správať... Tá včerajšia záležitosť...“ Otočil hlavu smerom k oknu.

Pochopil som. V novinách sa to stáva pomerne často a v princípe všetci vieme, kto je tabu. Ide o tých naozaj bohatých, nie o tých, čo by nimi len chceli byť, a preto sa veľmi radi kade tade predvádzajú. A tí o zaj bohatí majú svoje frajerky, rodiny a potom je tu ešte zopár vplyvných intelektuálov, ktorí majú dobré konexie. A ak na túto nedotknuteľnosť niekedy zabudneme, vždy nám ju v správnej chvíli niekto pripomenie. Maroš teda musel naozaj podrástť. Ako k tomu príde matka toho zrazeného chlapca z predvčerajška, či pozostalí po tom dedkovi, ktorého si v nemocnici štyridsaťosem hodín nikto nevšimol, to neviem. A ani to vedieť nechcem. Je mi len ľúto, keď ich vidím v šoku dobrovoľne bľabotať do novín bezprostredné komentáre po tých tragédiách s nádejou, že si ul'avia a možno i s podvedomou radosťou, že sa o nich píše.

„Rozumiem.“

„To som rád... viete, že nemám rád nedochvilnosť...“ Dodal ešte, aby zahladil, čo sa pred chvíľou udialo.

„Ospravedlňujem sa“, vydral som zo seba s obrovskou námahou.

Na večku som si pooplachoval dôkladne tvár a umyl si ruky. Inak sa nedalo. Keď som prišiel do kancelárie, Noro sa už na mňa usmieval. Modré oči sa mu pritom trochu zohriali. Naša kancelária pozostávala zo stredne veľkého open space s piatimi stolmi pre novinárov a kútikom pre fotografov. Počítače boli oblepené farebnými lepkami, na stene hučala klimatizácia a všade sa rozliezala hudba z akéhosi rádia pre mladých. Kancelária bola prázdna. Sedel v nej len Noro.

„Aj dnes mi ťa prideliť, tak si vezmi svoje pakšamety a ideme. Náš starý to je rozprávka, že?“ uškrnul sa.

„Ale hororová. Ani vlastne neviem, čo ma na ňom tak serie...“

„Aj tebe pripomenul, že si vlastne živnostník? To je jeho obľúbené... On už má ale deti po výške... lenže čo tí moji pubertáci, ako sa uživia? Ledva si vedia namazať chlieb s maslom. Ja v ich veku som už písal...“

Noro bol môj rovesník. Mal tridsaťsedem, ale nebol z Bratislavy. Pochádzal z východu a aj žurnalistiku študoval v Prešove. Mal troch synov, ženu z Martina, hypotéku na trojizbový byt v Petržalke a Renault z druhej ruky na parkovisku pred panelákom. Spoznal som ho pred piatimi rokmi, keď som nastúpil do tohto slávneho denníka a nikdy sme spolu nemali žiaden konflikt, čo je v našej branži pomerne vzácne. Novinári a umelci sú hádam tí najpokrytejší ľudia na svete.

Firemnú C4 šoféroval Noro. Sústredene pozeral na cestu pred seba a hlavou pohupoval do rytmu Nirvany, ktorú práve hrali v rádiu.

„Naozaj si poznal toho chlapíka zo včerajška?“

„Hm...“

„Aj jeho ženu?“

„Hm.“

„Nie je ti do reči?“

„Kam vlastne ideme?“ Prepočul som otázku.

„Neuveríš... Jankovičová chce dať rozhovor.“

„Tá Jankovičová-Jankovičová?“

„Presne tá.“

Zaparkovali sme v podzemnej garáži pod parlamentom. Jankovičová nás čakala v Parlamentnej reštaurácii. Naživo sa mi zdala ešte jebavejšia ako v telke. Nebola zaujímavá, to nie, ale jebavá to veru áno. Napriek štyridsiatke mala tvár hladkú akoby jej ju niekto vyhladil WS napařovačkou a na nose bolo cítiť rukopis známeho plastického chirurga Kolomana Pernera. Chrbát jej ofukoval asi dvadsaťpäťročný vyštafirovaný zajačik, akiste osobný asistent. Sadli sme si a objednali kávu. Milo sa na nás usmievala, asi tak ako sa usmieva tarantula, keď je už najedená a do siete sa jej chytia ďalšie muchy. Ako poslankyňa za vládnu stranu a milenka vicepremiéra si mohla dovoliť všeličo. Pred pár dňami na tlačovke naznačila, že má podozrenie o tunelovaní štátnej vodárenskej

spoločnosti. Noro sa z nej nijako neposieral, vždy si zachovával svoj odstup. Podali si ruky, zapol sa mikrofón a išlo to:

„Pred pár dňami ste vyslovili určité podozrenia, v akom je to teraz štádiu?“

„Žiaľ, podozrenia sa nepotvrdili. Kontrolná komisia nezistila žiadne porušenie predpisov.... bla bla bla... štátna vodárenská totiž... bla bla“

Norovi po prvej otázke viditeľne ovisli kútiky úst a očí. Po prvej vete mu bolo jasné, že je po zaujímavom rozhovore.

„Prečo ste nespravili aj na toto vyhlásenie tlačovku?“

„Veď viete, veľa novinárov, veľa otázok. A váš denník premiér ešte ako tak berie.“ Rozprávala trochu afektovane a neobratne. Asi tak by rozprávala upratovačka, keby sa stala riaditeľkou školy. Keď jej asistent podával plášť, oči mi nevdojak pristali na jej umelých kozách. Všimla si to a mal som pocit, že ju to nachvíľu, tak žensky, potešilo. Sú ženy, čo sú jednoducho samice a sú s tým spokojné.

„Správu ste mali už včera, prečo teda až dnes...?“

„Mali sme povyk, kvôli nejakej samovražde.“ Vyhuplo z nej a vzápätí to viditeľne oľutovala, až sa jej Chanel náušnice zachveli.

„Premiér bol odcestovaný, čakali sme, čo na to povie...“ Snažila sa to neobratne zahovoriť.

„Koľko sa normálna žena nadrie, aby si mohla kúpiť hentaký Chanel kostým...“ Povedal som, keď sme už uháňali v aute naspäť do redakcie.

„Tá si ho nekúpi nikdy.“ Povedal Noro a pridal hlas v rádiu.

Ja som ho stíšil.

„Čo myslíš? Dohodli sa...?“

„Hm...“

„Myslím kvôli tej vodárenskej...?“

„Hm...“

Evidentne kamsi uletel a tak som znova pridal hlas.

„Samozrejme, že sa dohodli,“ pomyslel som si. „Niekde sa poharkali, Jankovičová urobila bububu a už sú Východniari so Stredoslovákmi v rámci strany zase jedna ruka.“

Aspoň na niečo dokážu tie naše nezávislé denníky poslúžiť.

Keď sme sa vrátili do redakcie, Noro si sadol za svoj počítač, aby to celé spracoval. Evidentne sa mu do toho nechcelo. Mňa si odchytil Jano Palička, ktorého všetci volali Palica. Tiež patril k inventáru nášho denníka a na starosti mal všetko, čo zaváňalo, nazvime to, smrťou v ľuďoch. To znamená dopravné nešťastia, opité zakáľačky v rodinách na dedinách, zmiznutia, atď. Medzi obyčajnými ľuďmi vzbudzoval akúsi prazvláštnu dôveru, takže mu vždy všetko vysypali, ani sami nevedeli ako. Mal asi sto kilo, okrúhlu mäsitú tvár